

Opgave at skride til saadanne Handlinger, som kunne krænke et stort Antal Mennesker i deres Retsfølelse, medmindre det skulde vise sig at være absolut nødvendigt, og en saadan Nødvendighed indser jeg ikke har været til Stede her hidtil. Om den kan komme, skal jeg lade være usagt. Men jeg mener ganske vist, at de kongevalgte Landstingsmænds Betydning svinder efterhaanden, fordi der ikke bliver noget af Partiernes, der som saadant har særlig Interesse i at oprettholde de kongevalgte. Det vil ganske naturligt føre med sig, at Spørgsmaalet noget mister sin Interesse, og derfor gælder det om, hvis Spørgsmaalet kommer til at ligge for, at Løsningen, som det ærede Medlem fra Ringkøbing sagde, lægges i en praktisk Mands Haand. Og vi vide alle, at det ærede Medlem fra Ringkøbing har i det politiske Liv vist sig at være en praktisk Politiker, medens det ærede Medlem fra Holbæk — og jeg kunde tage den højtærede Indenrigsminister med — staa som fortrinlige Talsmænd — det skal jeg indrømme — for deres i høj Grad teoretiske Betragtninger. Jeg tror nu, at den praktiske Maade at drive Politik paa har den største Tilslutning i vort Folk og finder ogsaa den største Sangbund.

Denne min Opfattelse med Hensyn til de kongevalgte mener jeg er i Overensstemmelse med det, det ærede Medlem fra Ringkøbing udtalte. Han udtalte nemlig med Hensyn til de kongevalgte: „Men er det en Fredsopløsning, vilde det være rigtigt, om man tog praktisk paa Tingene og ordnede det saaledes, at de kongevalgte indtog deres Sæder, eventuelt efter at Kongen ved en Resolution havde bekræftet dem i deres Rettigheder, eller hvorledes man nu vilde ordne det.“ Det ærede Medlems Mening er altsaa, at de kongevalgte falde ind under Opløsningen og ikke kunne sidde i det nye Landsting, uden at de faa en Bekræftelse af deres Rettigheder. Altsaa, for at komme ud over Spørgsmaalet, uden at det voldte for store Vanskeligheder, pegede det ærede Medlem fra Ringkøbing paa den praktiske Vej, at de kunde faa Bekræftelse paa deres Mandater. Jeg vil nu ogsaa sige, at uden en saadan Bekræftelse kunne de selvfølgelig ikke beholde deres Mandater.

Jeg skal dermed forlade de konge-

valgte og lige nævne en lille Ting til, der vedrører det ærede Medlem fra Holbæk. Han indledede sin Tale med at omtale Stenene til Christiansborg og sagde, at det ærede Medlem fra Ringkøbing havde været hjemme og samlet Sten til at lægge i Vejen for den foreliggende Valgkredsordning, og at han ønskede, at Medlemmer af „de 27“s Parti skulde drage ud i Landet og paa lignende Maade samle Sten til at lægge i Vejen for Valgkredsordningen, og han sammenlignede denne Indsamling med Indsamlingen af Stenene til Christiansborg. Jeg forstaa ærlig talt ikke, hvorfor det ærede Medlem holder af at dvæle netop ved Christiansborg. Skulde det være for at konstatere den Uenighed, der finder Sted mellem de nuværende Regeringspartier, Socialdemokraterne og de Radikale, netop med Hensyn til Christiansborg. Vi vide alle, at det radikale Venstre stemte mod Opførelsen af Christiansborg. Jeg tager vist ikke fejl i, at Socialdemokraterne stemte for Opførelsen. Er det for at konstatere denne Uenighed, som har været og som formodentlig fremdeles er til Stede mellem de to nuværende Regeringspartier, eller hvorfor er det, at det ærede Medlem dvælede saa indgaaende ved Christiansborg? Jeg ved godt, at det ærede Medlem og det Blad, han staa som politisk Leder af, holder meget af at skrive om og drøfte den Slags Ting, som henhøre under Slotte, kongelige Personer o. s. v., men at det skulde være Aarsagen til, at han netop nævner Christiansborg, kan jeg ikke tro. Det maa vist være det andet, ellers vilde der ingen som helst Grund være for ham til at nævne det i denne Forbindelse.

Jeg skal saa lade det ærede Medlem fra Holbæk rolig hvile paa sine Gerninger og vende mig til den højtærede Indenrigsminister med et Par Bemærkninger. Ministeren udtalte ved Forelæggelsen af nærværende Lovforslag følgende: „Oppe i Landstinget er det dog vel ikke sandsynligt, at man paa et Punkt, der i en saa overvejende Grad er et Folketingsanliggende, skulde stille sig stejlt op mod de Ønsker, der maatte blive nærede fra Folketingets Side.“ „Der er“ — føjede Ministeren til — „saa meget mere Grund til at vente Tilslutning dertil, som denne Vejjo staa ret nær